

***”VAD JAG TALAR OM NÄR JAG LJUGER
OM ATT JAG VET NÅGONTING ”***

2011 - 2012

av Hanna Zelleke Collin

Kandidatuppsatts
Konst, Konstfack
Handledare: Jacob Kimvall och Håkan Larsson
Av Hanna Zelleke Collin

Innehållsförteckning

Inledning	4
<i>Jag har svårt att avgöra vad det är som krävs av mig i textform. Svårt att få det att hänga ihop och bli konstruktivt.</i>	5
<i>Jag redan lämnat kraven på universiell sanning, cogito ergo sum och därmed basta.</i>	6
<i>Jag vet inte vad jag pratar om när jag pratar om ord, ordet ord va det bästa ordet jag kunde komma fram till</i>	7
<i>Det enda rationella, om varför jag citerar mig själv och Herta istället för Deleuze och Foucault</i>	8
Talk Talk	10
Ett annat sätt att inte bli allt för högljudd	12
Cirkelarrangemang (jag ber om ursäkt		

**för målningen där
borta)**

.....

12

3

Mellanrummsformer

.....

14

Remeber, im in change

.....

15

3

*Om jag bara var mer metaforisk
poesi är en suggestiv kraft
Om jag var mindre direkt
lät dig träffas **eventuellt**
lockad till association
inte tvingad till förståelse
av plumpa påtvingade tankar*

*jag vill inte kasta min sten i ditt centrum
jag vill låta min stens ringar på vattnet
snudda dina*

*jag vill inte tvinga dig att omfamna mig
jag vill att min utsträckta hands fingrar ska
nudda dina*

*jag vill i dina ögon se att du ser mig
visa dig att jag ser dig med mina
**jag vill inte ställa dig i mig och tvinga dig
att se på världen som jag gör***

*Jag vill destillera min största sanning till ett ord
ge kropp åt det med tunga läpp och ande
höra på din andning samma sanning
blomma ut i dig*

– Caspar Orm

Apblåsta lingonförpackningar med Hallonsylt som smakar hjortron, för att vara exakt. Men i folkmun kallas det någonting annat, uppblåsta egon och färgglada karuseller utan färg, vem ska jag tro på tro på, som DiLeva så fint uttryckte det, fast även han va ju en skit. Oroaruntiring endast apelsinjuicen är vaken, men vad betyder då allt detta pladder? Typ vem är jag? Nu. Igen.

Jag försöker gång på gång att strukturera upp alltihop. Sätta ord på det, för att få någon ordning och för att bli av med skiten. *Men strukturerna tar former som ingen tidigare skådat och kommunikationsmöjligheterna uteblir. För i den verkliga världen finns ingen ordning, bara förutbestämda eller nyskapade former att placera summan av kardemumman i.* Istället blir jag frustrerad och talar tydligare om min egen irritation än om det jag var frustrerad över att inte kunna säga. Antagligen försöker jag att hitta mitt eget förhållningssätt till det hela, men varför jag ska göra det i den här formen är jag helt klart osäker på. *Det kommer av att man gör, sa min gamla målerilärare.*

Jag har svårt att avgöra vad det är som krävs av mig i textform. Svårt att få det att hänga ihop och bli konstruktivt.

Och jag kan sitta här och tänka jag dit och jag hit och därför och härför, men det tar mig ingen vart mer än runt runt i min egen gegga. Men citaten håller mig på plats, någon annan va bättre på att skriva än vad jag någonsin kommer att vilja bli, min strid ligger som sagt inte i orden men ändå så för de mig dit. Orden alltså, mot striden om handlingen. För ska jag vara helt ärlig så är det mitt beroende av orden, eller kanske snarare av den konkreta tanken som får mig att vilja ta avstånd från den. *Hur pass välformulerad måste jag vara för att kunna säga att allting handlar om cirkelargumentationen mellan teoriernas cirkelargumentation emellan och mig.*

Intrycken kommer inte sorterade enligt grammatikens alla lagar, inte heller ideérna de föder och framför allt så refererar de inte till Michael Foucault. Och jovisst, ibland så gör de väl det men alltså, ja så kan man ju väl också se på världen.

Om man gillar det.

För mig blir text lätt en fråga om sanning, eller en önskan om ett översättande till linjär form. Jag vet inte säkert men misstänker att det har någonting att göra med den tid i vilken vi lever. En kombination av konstens komplex inför ”den verkliga världen” och dess självifrågasättande som gjort att kravet på tydliga idéer, resonemang och förankringar till ”den verkliga världen” ökat. Eller till den värld vi genom accepterade teorier om den valt att tro på.

Jag har redan lämnat kraven på universiell sanning, cogito ergo sum och därmed basta.

Personligen vill jag påstå att jag kommit så pass långt att jag kan tycka att ett bord är ett bord, att en stol är en stol och att det kan räcka så, men att jag ändå hamnar där så fort någon ber mig att skriva om saken. Jag har svårt att avgöra om jag ska gå in på det här med sanning eller inte, för ligger där det gör det. Man kan säga att jag har svårt att sortera i tankebanken och att det gör mig, enligt min egen åsikt, allt för upptagen med onödigheter att redogöra tydligt för någon om vad som finns där. Så fort jag skriver för någon annan börjar jag om på noll. Jag tänker på naturvetenskapen och att den bygger på den typen av teori där allting är eventuellt och med största sannolikhet, men om sanning kan ingen tala. Bortsett från matematiken då, som genom att endast referera till sig själv mer eller mindre lyckats bygga upp ett cirkulerande sanningsbygge. Men här är det relationen mellan matematiken och världen som är obestämd. Typ en sandhög plus en sandhög, blir det två sandhögar? Eller en sandhög?

Det är svårt att lära sig matte om man inte kan grunderna, för allt bygger på det. Om man ska integrera någonting så är det lättare om man först har förståelse för hur man ska kunna derivera saker, och för att kunna derivera saker så måste man kunna multiplicera och dividera och för att kunna det så måste man kunna addera och subtrahera och för att kunna det så måste man ha förståelse för siffrorna. Acceptera siffrorna, och deras innebörd. Allt går egentligen bara tillbaka till $1+1$ och tror man inte på att det blir två, ja då är matematik inte ett ämne.

-Julia Skagerberg ur Förslag till gemensam källa

Jag vet inte vad jag pratar om när jag pratar om ord, ordet ord va det bästa ordet jag kunde komma fram till

Antagligen så ligger det i skrivandets förlängda form, eller i den linjära berättelsen, att tala om sanning då det för mig blir ett mått på om jag talar till en läsare utanför mig själv, en eller flera läsare som kan referera till samma sanna, eller åtminstone antaget sanna, källa. *Men i vår medvetenhet kring sanningens otillgänglighet utser vi istället ett gäng, företrädesvis män men även kvinnor, som får stå som grund för den gemensamt accepterade vetenskapen.*

Att berätta om någonting man sett, eller om någonting man upplevt gör man företrädesvis med ord. Man använder sedan länge förutbestämda meningar och konstruktioner för att på så sätt omvandla upplevelsen till en form som är ett allmänt accepterat kommunikationsmedel, och när det då brister i sitt försök att föra berättelsen vidare är det inte så konstigt. Om man nu skulle tänka sig att jag nu skulle försöka sätta ord på iakttagelserna, på slutsatserna, skulle jag antagligen ha att välja mellan att inte bli förstådd, eller i det här fallet icke godkänd och att skala av 90 % för att sedan fylla tomrummet med andra, mer accepterade personers iakttagelser och slutsatser. Och visst finns de där, alla det där personerna, men jag har ingen vidare koll på i vilken ordning de befinner sig i men antar att ordningen totalt uteblivit. Det går säkert att sätta ord på allt men allt går inte att sätta ord på, så hur ska man då kunna välja vad man ska beskriva? Om man vill någonting är det en sak, men vill man ingenting är det värre.

Det jag menar är att ord alltid kommer att vara en förminskning, i vart fall då det utgör sig för att vara någonting annat än just ord.

Människans inre sammanfaller inte med språket, det drar iväg en dit orden inte når. - Herta Müller ur Kungen Bugar och dödar

Jag försöker ibland eller oftast, utan att jag egentligen vet om det, att prata och tänka samtidigt. Annars känner jag mig som en radio. *Jag förhåller mig otydligt till det jag säger, så att du ska tvingas kommunicera med mig istället för att jag ska berätta för dig vad du tror att jag menar.* Men det fungerar helt enkelt inte. Jag försöker och jag lär mig men jag väljer också mina strider.

För jag vet faktiskt inte om det finns någon poäng med allt det här, men jag vet att det är viktigt. I brist på bättre vetande är den ogrundade vetskapen legitim nog som orsak. Kan vi däremot prata om saken så gör jag gärna förändringar, då vet jag i alla fall att jag är med och pratar. *För angående radion och dess problematik så är det nog envägskommunikationen jag är så rädd för.* Jag har på alla sätt och vis försökt att undvika att prata om mig, försökt att vara objektiv¹ men insett att det inte fungerar så, för ur en objektiv synvinkel är allt skit samma eller i alla fall just den här problematiken. Men ur en personlig synvinkel är det högst nödvändigt.

Snarare att jag behöver en boll, för i min värld går allt i cirklar: en boll som kommer tillbaka med svar jag vill höra men inte kände till, meningar som får osammanhängande ord att hitta sin plats och sin överman. men istället tar stoltheten över genom att bevisa sina snabba cirkelvändningar.

Nåväl, om det nu blir så att man faktiskt någon gång lyckas komma fram till en formel för alla våra viljor och infall, det vill säga en kartläggning av vad de är betingade av, vilka lagar som styr dem, deras exakta förlopp och utbredning, var de syfta vid respektive tillfälle osv., osv.. Med andra ord en sannskyldig matematisk formel – då, i så fall, kommer nog människan att sluta vilja, ja helt säkert kommer hon att göra det. Ty vad är det för roligt med att vilja enligt tabell?

– Fjodor Dostojevskij ur Anteckningar från ett källarhål,

Det enda rationella, om varför jag citerar mig själv och Herta istället för Deleauze och Foucault

Vi har olika synsätt, olika förklaringsmodeller och olika bakgrund. Olika språk och olika fakta. Det jag kallar dumt kan du skylla på någon annans bakgrund, när jag talar sanning med tillhörande fel kan du enkelt syna mig genom att syna felen, talar jag ensam är jag körd, för att få någonting sagt måste jag hänvisa till en allmänt accepterad källa, annars hör du inte mina ord och om du inte känner denna källa kan vi överhuvudtaget inte prata med varandra. Men vi kan leva tillsammans.

¹ <http://sv.wikipedia.org/wiki/Objektivitet>

Konflikten som sådan är ofrånkomlig. Att förhålla sig opersonligt till en situation är antagligen omöjligt. Det mesta, om inte allt, bottnar sig i ett personligt förhållningssätt till världen, om än många gånger förklätt i ett objektivt.² Genom att vara realistisk och genom att sätta ord på den konflikt som uppstått inbillar vi oss att vi är rationella nog att handskas med saken som *vuxna människor*. Och genom att ställa krav på en godtagbar förklaringsmodell förflyttas konflikten lätt från det som det egentligen handlade om, till en fråga om hur väl man kan förklara sig. Typ den som är mest verbal och kunnig får äran att projicera mest. Det personliga är, liksom ordet förtäljer, personliga och det kan vi således inte dela, men trots det kan vi vara överens eller komma överens genom det vi uppfattar som objektivt. Men det objektiva i en specifik situation är sällan förutbestämt, utan skapas i och med konflikten mellan två personligheter. Typ som relationen i rummet, trots att rummet i sig, kan vara rätt så ointressant så kan väggarna målas i alla möjliga olika färger och det intressanta kan uppstå i relationen mellan dem. Och trots att väggarnas utseende förhåller sig på ett givet sätt till varandra så kommer utseendet att bli olika beroende på i vilka färger man målar dem i.

Ordet i en diskussion för en svensk hamnar ofta i stiltje som Schackets rockad för även om högskolans belönande av ifrågasättanden är bra för självförtroendet och gynnar evolutionen så kan det även vara en bromskloss. **Låt mig förklara... Vi tenderar att fastna i beteendemönster och när analysen träder in i våra liv använder vi den ofta för att försvara dessa och detta blir kontraproduktivt.** Vissa har fördomar om Japaner t.e.x. och anser att deras laglydiga beteende nästan blir robotaktigt och spöklikt ödmjukt i paritet till deras nästan demoniska utsvävningar i t.e.x manga pornografi och Game Shows i TV. Men jag är inte så säker. Asiatisk kultur har ett spirituellt lugn invävt i sig. Inte bara i religionen utan även i den sociala kulturen och på sättet man bemöter varandra. Med spirituellt menar jag förhållandet till situationen i nuet. Att utgå från sig själv i första hand leder dig oftast på rätt väg till att förstå någon annan. För mig är det ett slags A&O när man ska anta något eller ifrågasätta någon. Med det sagt kan vi ju även konstatera att vi trots detta är olika eller åtminstone har **skiftande värdegrunder?** Det jag ständigt råkar ut för, när jag diskuterar med mina

2 Hanna Zelleke Collin, baserat på åtaliga studier hon inte har minne nog att relatera till

landsmän, är ett ivrigt analyserande och ett nästan maniskt ifrågasättande av vad jag säger och det jag hävdar rent faktiskt är att **all för djupgående analys tillslut blir en projektion av en persons dåliga självförtroende** ...vilket ju i och för sig inte är fel, för om man tar sig tid att färdigställa en sådan repetitiv

analys så kan du bara komma fram till ett resultat och det är att analysen (som kommunikationsform) är onödig (med undantag för komik). Så släpp kylskåpet och bli japan om du nu krampaktigt och tvångsmässigt vill klamra dig fast vid ett tryggt och renlärigt beteende. Och framförallt håll allt övertänk borta från mig, det klarar jag ju uppenbarligen bäst av själv. Om jag ska vara ärlig anser jag att "i sig är fullkomligt onödigt och att det inte är vad man säger utan vad man gör som betyder någonting.

- Oscar Ekhé

Talk Talk

Fast egentligen vill jag bara slippa dela upp mig själv i andra människor, slippa tänka i andras tankar, slippa släppa en del av mig för att få till mötet med den andre.

Istället vill jag ge förslag på en gemensam källa. Om jag visar någonting, vill jag att den jag visar det för ska se det jag ser. Jag vill inte att en annan ska höra det jag tänker/säger att jag sett. Eventuellt vill jag höra vad den andra personen säger sig ha sett för att jag ska förstå hur det låter ur någon annans mun. (Eller för att se kopplingen mellan en annans ögon och mun typ). Det jag egentligen försöker säga är att jag inte har någonting emot att prata om saker, men jag vill att pratet ska vara sekundärt. Pratet i all sin ära förresten, det är bestämdheten i det skrivna ordet som jag är skeptisk mot.

Jag vill prata om relationerna, men orden står på något vis i min väg. Allt det som det hela rör sig emellan är på något vis utbytbar. Man kan anta att jag skriver om att måla, men just nu förhåller jag mig till texten. Man kan anta att problematiken är den samma där och över allt annars och att jag har svårt att välja område. Man kan väl nästan gissa sig till att jag därför lätt blir abstrakt, för att få prata om allting samtidigt och att problem uppstår i och med att det lätt blir märkligt i textform, att jag inte ens själv vet vad jag försöker reda ut och att det är det som skapar problemen. Att man

måste göra ett val och en avgränsning och att jag fortfarande inte vet hur jag ska bli mindre personlig och således skriver om mig själv hel enkelt, som om det skulle göra saken bättre.

Jag vill hitta ett nytt sätt att prata på, eller åtminstone ett som jag tidigare inte behärskat. Jag vill vara subjektiv nog att låta dig vara objektiv i relation till det jag säger. Jag föredrar när andra berättar för mig vad jag har gjort på grund av att jag har sista ordet. Jag har svårt att förklara det här men jag mår fysiskt illa av att bli allt för tydlig. Antagligen på grund av att jag vet att jag omedvetet ljuger.

Jag vet egentligen inte vad som intresserar mig mest i den här typen av vad jag kallar konflikter, som konstnär kan jag bara spekulera. Som professionell psykolog kan jag eventuellt skriva en bok om saken. Det jag menar är att mina spekulationer mer bör vara av den iakttagandet formen om jag ska fortsätta göra det jag gör, annars ska jag nog byta bana. Jag menar även att iakttagandet i sig kan bli klarsynt först när den inte färgas av personliga åsikter, även om det observerade alltid kommer att ses ur en personlig vinkel. Jag vill helt enkelt hitta ett eget sätt att prata om det jag ser, men som också kan förstås av andra.

Och jag är inte för en sekund säker på att det är sant eller att jag ens håller med mig själv när jag säger att "Men en målning ljuger inte och gör den det så syns det, det måleriska språket har inte tränats på att ljuga på samma sätt som orden?" Min problematik är din problematik, din problematik blir min problematik och när händerna och reseten av medarbetarna delar samma erfarenheter och står inför samma problem blir resultatet förhoppningsvis till vår problematik.

Men det finns två sidor av det här. På ena sidan befinner sig den delen av mig som varken vill bli övertalad eller övertala. På den andra sidan finns den delen som är mer kopplad till någonting jag gör och som jag inte vill bestämma utan öppna upp och låta vara mottaglig för alla olika infallsvinklar, så även alla mina egna vinklar.

Jag ställer mig för tillfället starkt i relation till det sorterings- och teorikrav jag upplever runt om mig. Det är för mig svårt att avgöra min relation till det hela, men jag upptäcker att konflikten är en stark drivkraft och att jag använder mig av den genom att sätta andra konflikter i samma sammanhang. Det är när olikheterna i sammanhangen blir likheter som det blir kul på riktigt.

Ett annat sätt att inte bli allt för högljudd

Nicola Tyson composed a series of letters to a select group of famous dead artists: Picasso, Manet, Bacon, Gainsborough and Ensor. Absurd, pointed, and hilarious, the concerns in the letters range widely- art, her own and others, contemporary versus historical sexual politics and her own biography are covered, in an exercise that seeks to create a framework for interpreting her own work, without actually talking about it directly. - Beskrivning från Freidrich Petzel Gallery

För i relationerna mellan det jag valt att säga, mellan de jag valt att citera finns för en läsare bilden av dennes egen uppfattning. I relation till min uppfattning, till mitt rum och den plats dit jag försöker ta den eventuella läsare och som kommer att färgas av dennes erfarenheter, dennes bakgrund finns eventuellt fortsättningen. I relationerna mellan det som sagts rör sig det jag aldrig lyckades förklara, det som gjorde sig bäst i rörelse genom att vara osagt.

Cirkelarrangemang (jag ber om ursäkt för målningen där borta)

Om det här prydliga och välorganiserade framskridandet av tiden och historien inte fanns, vilka andra sätt att berätta skulle vi då ha? Var går gränsen för vilka typer av berättande den förutbestämde logiken i vårt språkliga system kan klara av? Typer av berättande som kan komma och gå i en helt annan dimension?

Vad finns kvar? - Tilman O'Donnell

Jag kan inte översätta cirkelns gång till rak linje, eller ens hävda att det är en cirkel vi talar om. Mitt problem är att jag vill prata, jag vet bara inte vad jag ska säga. Jag vill peka i en riktning men lämna det öppet för bättre förslag och jag vill att det eventuellt bättre förslaget ska stå i relation till den riktning jag först pekade åt. Jag vill att om någon ger mig ett förslag på ny riktning så ska jag kunna ge ännu ett förslag på ytterligare en riktning som står i relation till den riktning jag fick föreslagen för mig och som i sin tur stod i relation till den riktning som jag först pekade ut. Jag är livrädd för att bli inlåst i ord, varför vet jag inte, men problemet kvarstår.

Det är alltid enklare att helt hålla käften. Men det kommer det inte mycket ur.

Genom att måla har jag förstått att man kan läsa mellan bilderna men mellan mina skrivna ord är avstånden allt för långa. Tydliga bilder fungerar som text för mig, som en form att sätta färg i. Färgen får vara en annan version av samma berättelse, som betraktare får man ta till sig den version som passar, eller ännu bättre relationen där emellan. Som målare är det lätt att vara efterklok, jag föredrar att ha det så. Jag har väl egentligen aldrig tänkt i förväg men tänkt tanken.

Temat för bilderna i min utställningen *Men vi kan leva tillsammans* är konflikter. Människor som är på väg bort från varandra men ändå har kvar dragningen emellan sig. Jag tänker mig att konflikten är det den är och kan ta sig alla möjliga uttryck, men att lösningen antagligen skapas på ett annat sätt än det sätt som födde konflikten, men utställningen handlar också om min Relation till måleri. Jag tänker mig att logiken för konflikten, liksom logiken i måleriet, är förrädisk nog att få oss att tappa sammanhanget, (att den antagligen ligger bortom vår gemensamma förmåga och således även vår gemensamma sanning.) Idén bakom utställningen knyter (förhoppningsvis/för mig?) ihop problematiken i en relation med problematiken i måleriet (konsten? För mig?) Personerna i bilderna befinner sig i min värld i någon typ utav konflikt. (Väljer någon att tolka det annorlunda eller referera till någon annan situation så spelar det ingen roll och är det så att ingen ser någonting alls så vill jag snarare bli bättre än att berätta det för dem.)

Egentligen är det bara färg, sammansatt i form som bildat mening. Relationen den meningen och färgen emellan kan jag bara spekulera i, men visst vore det märkligt om den inte fanns där. Färg som fått form och blivit figur, eller va det figuren som fick färg? Jag vill välja att tro att jag tillsammans med figuren och färgen kan fortsätta relationsdramat med betraktaren. Med texten. Om någonting är oklart.

Jag tänker nog att måla och målat, att hur jag målar också kan berätta om vad jag målar. Att det jag målar också kan berätta om hur jag målar. Att hur jag målar kan berätta om var jag befinner mig, om vem jag är och i bästa fall kan berätta om vilka vi är och om var vi befinner oss. Att det jag säger står frågande inför det jag gör.

För min del räcker det bra med cirklar och andra former med obestämd rotation, typ gör jag någonting nu eller svamlar jag när jag säger att jag ska bygga en skulptur. En sak i taget. Nu igen. Men min dåliga simultanförmåga tvingar mig till flera. Saker i taget. Typ det är enklare att lägga pussel med bitar men någon annan bad mig att tänka på saken istället, även om vädjan inte var riktad mot mig så förstod jag att jag gjorde bäst i att skriva ner skiten och jo visst jag skriver, men finns det inte regler för sånt?

Mellanrumsformer

Motivet är för en målare ungefär detsamma som en synopsis är för en filmskapare, alltså ett torrt konstaterande av föreställningens yttre egenskaper.

- Gunnar Larsson

Målar jag exempelvis människor, kan det bli så att jag har svårt att avgöra ifall målningen handlar om människor, ifall den handlar om måleri, om det rent av handlar om mig när jag handskas med människor och måleri eller om måleriet försätter mig i den positionen där jag tvingas handskas med det som måleriet handskas med eller om alting egentligen är samma sak, olika ord på samma företeelse, eller på en form, en figur, ett förlopp eller på en målning.

Varje uttrycksfull målning bärs fram genom sin helhetsverkan består av en kombination – eller kanske snarare en härva- av abstrakta distinktioner och berättande formuleringar. De abstrakta distinktionerna kallar vi "form" De berättande formuleringarna kallar vi "innehåll." - Gunnar Larsson

Man kan kalla det rummet där emellan, relationen mellan en eller flera väggar, ting, texter, färger, objekt som är av den typen att det tillsammans skapar en rumslighet. Någonting att gå in i.

En helhet som är av den typen att den innesluter, innefattar och inbjuder. Men man kan också fokusera på själva utrymmet, rymden i rummet som skapats utifrån dess väggar där väggarna är det vi kan ta på och det som vi använder oss av för att begränsa rummets rymd. Där rymden i rummet är objektet, upplevelsen eller händelseförloppet begränsat av rummets väggar, men inte begränsat i sig.

En sak i taget. Jag bygger en form nu. Den består av fyra hörn, var i mellan ett utrymme finnes. Hörnen utgör den nödvändiga begränsningen för rumslighet eller innehåll, men däremellan och utanför dess begränsningar är allting flytande, jag gör ritningar som ger förslag på andra typer utav gränser men i de världarna är alting psykotiskt och eventuellt livsfarligt. Någonting som bestämts innanför de ramar som begränsar hörnen och skapar en helhet och en rumslighet som vi alla kan relatera till.

Remember, im in change

Im in change, remember

*im in change, remember
eller bara vanlig identitetskris*

*ingenting att hålla fast vid eller någonting förkastat men jag pratar mycket nu
tänker mindre, eller mer men stör mig fortfarande på tanken som fenomen*

*im in change, remember
nästa gång kan den tänkas vara min bästa vän*

*im in change, remember
och därefter inte*

*youre in change, remember
nu talar jag om konst*

*men jag tänker annorlunda.
its in change, remember för egentligen tänker jag på annat.*

Inledningsvis kunde jag senare upptäcka att jag valt om att skriva det jag skriver genom att skriva som det jag skriver om. Liksom jag i måleriet vill hitta ett sätt att lita på att det jag målar är målat som det jag målar. Men jag driver en kamp här och med tiden spricker alla sår för jag har väl aldrig utgett mig för att vara enhetlig, nu tar vinden andra vägar eller hur man nu säger det, jag förändrar det här i takt med att jag förändrar mig och i takt med att du förändrar dig tillsammans med din bostadsort. Men förändringen är en hård kamp och nu skulle jag snarare säga att den sitter i fingrarna mer än i färgen. Klart man blir förvirrad.

I like the idea of access rather than possession, but if you work in this way, without a fixed viewpoint, some people feel that therefore you don't believe in anything. However I think that one can still believe in many things, and since I talk so much....

– **Marlene Dumas**

Jag har förstått att det är viktigt för mig att inte riktigt hänga med i processen, att veta tydligt och med tiden tydligare vad jag vill men att inte riktigt förstå hur det fungerar, hur det ser ut. Att det är det som till stor del skapar motståndet mot texten, mot orden i linjär följd. Det finns poänger, det kan jag hålla med om, med att skriva *men hur jag ska göra det i den här formen är jag helt klart osäker på*. Jag tror att det är en kombination av att vara öppen för bättre lösningar och att låta tidens erfarenheter och rumslighet få vara med. Eller att jag bara inte vet bättre. Men kanske framför allt att det är en hårfin gräns mellan att inte vilja och att vilja mycket.

Seriösa resonemang om konstverk åldras fort. Det som motstår tidens nedbrytning är den ogarderade entusiasmen och den oväntade iakttagelsen. Resonemangen däremot verkar efter tid ohjälpligt preciösa och besvärande....

– **Horace Engdahl**

Jag ser på det jag gör som delar av ett rörelseförlopp där rörelsen är drivkraften och engagemanget och där verken bygger väggar och skapar rum.

Källförteckning/Litteraturlista

Caspar Orm:

Förslag på gemensam källa Video 2010 av Hanna Zelleke Collin (Konstnär)

Kungen Bugar och dödar av Herta Müller (Författare): 2003 (svensk övers. 2005)

Anteckningar från ett källarhål av Fjodor Dostojevskij (Författare) 1864
(svensk övers. 2008)

Facebookstatus av Oscar Ekhé (Allkonstnär) 2011

Friedrich Petzel Gallery (Galleri): http://www.petzel.com/exhibitions/2011-09-08_nicola-tyson/

Tilman O'Donnell (Dansare/Koreograf): <http://www.cullbergbaletten.se/verk/the-progression-of-things>

Gunnar Larsson (Konstnär) ur *Nyskapande Måleri* 2009

Gunnar Larsson (Konstnär) ur *Nyskapande Måleri* 2009

Marlene Dumas (Konstnär) ur *Marlene Dumas* av Dominic van den Boogerd, Barbara Bloom, Mariuccia Casadio 1999

Horace Engdahl (Litteraturvetare, Författare, fd. Ledamot Sv. Akademien,) ur *Cigaretten efteråt* 2011